

актове, идеали и др. Социологията преди всичко наблюдава, класифицира, регистрира всичките видове душевни човешки връзки, създателки на традиции, обичаи, нрави, стремежи, приспособления, подражания, а после изучава и тяхните веществени резултати: социални агрегати, институти и всичките форми и фази на социалния животъ: економическа, генезическа, етическа, религиозна, политическа и пр.

Психологията не изучава резултатите на душевните състояния и феномени. Тя само констатира и обяснява самите тях. Погледите на Социологията проникват по далечъ въ ширина и дълбочина, защото изучава всичките външни социални „кристализирания“ на душевните прояви, както и въздействията на тези „кристализирания“ върху душевния животъ.

Социологията има две основни разклонения. До колкото тя изучава обществата отъ историческо гледище — произходъ и фази — тя се нарича *обща социология*. Тя се занимава, значи, съ социалната еволюция, т. е. съ произхода и развитието на социалните групи, взаимните имъ връзки и отношения и всичко онова, което ги обкръжава. Някои предлагатъ да се нарича социологията, въ тези си изучавания, „соционика“. Тукъ социологътъ явно работи като философа: обгръща общи въпроси, обхваща голъми по време и пространство положения; опира се често на хипотези. — Социологията се нарича *сравнителна*, доколкото изучава и тълкува резултатите на разните *специални* или *частни* социални области, т. е. онези вжтрешни специални двигатели, които отправятъ хората къмъ специаленъ социаленъ животъ: економически, или семеенъ, или религиозенъ,